

страстно притискаше лице до моето, и шепнѣше :

— Колко сте милъ... милъ човѣкъ!..

Тръгнахъ призори. Лунния сѣрпъ се топѣше въ побѣлѣлото небе. Селото се пробуждаше. Тя ме изпрати накрай селото, на сбогуване само си стиснахме ръце... И азъ се спуснахъ по росната пжтека за града. Да... Това бѣше тогава... Върнахъ се въ София, нова работа, нови залисии, сегизъ - тогизъ си спомняхъ съ хубаво чувство и съ малко недоумение за тая странна случка. Малко ли нови нѣща има въ живота на всѣки младъ човѣкъ? Сетне минаха години, почнахъ току-речи, да старѣя... И... сега иде най-глупавото. Слушай, слушай ме хубаво! Днесъ следъ обѣдъ отивайки въ бюрото си, вземамъ трамвая. Съдамъ вжтре, отварямъ вестникъ. Поглеждамъ разсѣяно насреща си — дама съ три-четири годишно момиченце. Мѣрна ми се нѣщо познато въ лицето на жената. Заглеждамъ се отново — и изведнажъ я познахъ, нея, тогавашната, отпреди единадесетъ години! Да, тя бѣше, сжщата — сега наедрѣла, цѣфнала жена, добре облѣчена, още по-хубава съ тия златно-чер-